

C. Sage: Blandt de forstjellige enkelte Spørgsmaal, der under Forhandlingerne igaar bleve fremdragne, er — jeg vil ikke sige det vigtigste, men ialtfald det, som maa anses for at have størst umiddelbar aktuel Interesse — Spørgsmaalet om Kvægsagen, om de Foranstaltninger, som den høie Regjering har truffet med Hensyn til Indførslen af Kvæg til og fra Landet. Allerede ifjor Efteraar, da Rigsdagen traadte sammen, havde denne Sag gjennemløbet en Række af Stadier og havde ført til Konsekventer, som i flere Henseender vare i høi Grad beklagelige, til Vanskeligheder, der truede med at blive endnu alvorligere. Dengang Rigsdagen traadte sammen, henvendte det samme ærede Medlem, som igaar indledede Forhandlingerne (Holstein), nogle Bemærkninger til den høitærede Indenrigsminister om denne Sag. Den høitærede Minister svarede dengang, at han ikke derpaa vilde give noget Svar ved den Leilighed, idet han henviste til den Forespørgsel, som dengang var anmeldt, og disse Bemærkninger bleve supplerede af den høitærede Confeilspræsident med den Erklæring, at han ikke indsaa, at der var nogen Grund for hans Kollega til ved Finanslovens forste Behandling at svare paa Spørgsmaal om Kvægsagen. Jeg bemærker dette i Forbigaaende, fordi jeg forudser, at et maaste i Realiteten noget lignende Svar vil blive givet ved denne Leilighed, og det er derfor for mit Vedkommende kun ganske let, at jeg skal dvæle ved denne Sag. Der er siden, hvad der skete ifjor Sommer, ikke sket noget egentligt Nyt, der er ikke fra den høie Regjeringens Side foretaget nogen ny Foranstaltning; imidlertid er de meget uheldige og meget beklagelige Følger, som have været Resultatet af den høitærede Regjeringens Foranstaltninger, de ere siden den Tid fremtraadte i et endnu langt klarere og langt skarpere Lys. Jeg tror, at den Opfattelse, som allerede dengang fik et stærkt og almindeligt Udtryk, er bleven yderligere bestyrket, at der fra Regjeringens Side her er begaaet en Række af meget beklagelige Misgreb, Misgreb, som ved med stor Haardnakthed at fastholdes, have ført til at antage Karakteren af næsten det Uforløselige. Men naar jeg udtaler dette som min Opfattelse, kan jeg ikke lægge Skjul paa, at det høie Folkething efter min Mening visselig heller ikke er uden sin Del af Ansvaret. Efterat den nævnte foreløbige Forhandling havde fundet Sted under Finanslovens 1ste Behandling i Begyndelsen af December, kom den omtalte Forespørgsel for den 16de samme Maaned. En Række af

Selskaber, for at godtgjøre det Ubenyttede, Urigtige og tildels Ulovlige i den af Regjeringen brugte Fremgangsmaade. Resultatet af Forhandlingen blev dette, at det besluttedes at nedsætte et Udvalg til Undersøgelse af Sagen. Den 20de Mai, altsaa fulde 5 Maanedes derefter, blev Rigsdagen hjemsendt, uden at Sagen i denne Mellemtid var bleven foretaget paany til Behandling heri Thinget. Der blev af Udvalget, kort før Rigsdagens Slutning, afgivet en Betænkning, der for Udvalgets Flertals Vedkommende konkluderede med at indstille to meget maadeholdent affattede Beslutninger til Thingets Billigelse. Den ene af disse Beslutninger udtalte en let Dadel over Regjeringens Forhold overfor Tydskland, den anden — den, der havde aktuel Interesse — udtalte, at det maatte anses for ønskeligt, at Regjeringen undersøgte, om der ikke kunde være Anledning til at høre Forbudet mod Indførslen fra Sverige. Det var, som sagt, en Resolution, der var affattet i saa maadeholdne Udtryk som muligt; men selv den kom ikke til Forhandling og blev altsaa heller ikke vedtaget. Jeg vil nu ikke sige, at alt dette i og for sig kan betragtes som et Tillidsvotum til Regjeringen i denne Sag; men det maa sikkert siges, at dens hele Gang heri Thinget ifjor ikke kan opfattes anderledes, end at dette Thing, efter gjennem en hel Samling at have skjænket denne Sag sin Opmærksomhed, er kommet til det Resultat, at det ikke havde nogen Overbevisning om, at der var Anledning til at udtale nogen Misbilligelse af Regjeringens Holdning eller til at udtale nogen anden Opfattelse end den, Regjeringen havde. Derfor, siger jeg, kan dette Thing visselig ikke for sit Vedkommende slyde fra sig en Del af Ansvaret for, hvad der er sket indtil Mai Maaned iaar. Siden den Tid er der, som sagt, ikke foregaaet noget egentligt Nyt; men det er blevet dobbelt klart, at Regjeringens Foranstaltninger have været i enhver Henseende i høi Grad uheldige. Hvorvidt man nu skulde være naaet til nogen stærk Overbevisning desangaaende her i Thinget, maa jeg foreløbig lade staa hen. Jeg maa bemærke, at det selvfølgelig ikke er min Hensigt at rette nogen som helst Breidelse mod det nedsatte Udvalg, end sige imod enkelte Medlemmer; tværtimod — jeg vil langt snarere fremhæve, at, hvad der her er foregaaet, er et Vidnesbyrd om, at det gaar her i Rigsdagen paa samme Maade som i det store almindelige Samfundsliv udenfor, at det, der i Virkeligheden er det Afgjørende, det, der bestemmer vor Optraeden, er det, som kan kaldes — den offentlige Mening. Vi have her i Thinget, ligesom i Samfundet udenfor,